

Térey János

HALÁLHÍR

Betakarózol a halálhírbe,
mint valami puha gyolcsba,
a hírbe takarózol, hogy ki se látszódj belőle.
Mindenszentekkor, egész véletlenül
utat téveszt Debrecenben a fuvarosod.
Pestre indultatok a bútoraiddal,
*de nem engedett szabadulni ez a bűnös város,
ahol nem voltál boldog sosem.*
(Szakállas szöveged ez. A megszokott kommentár.
Hogy nem szakad rád az apai ház mennyezete!
Vegyük csak azt a gyáva húzást,
hogy nem mentél el konfirmálni, lusta dög.)

A Köztemető kapujánál megannyi mécses.
Míntha berezonált volna az ablak,
és nagyon berezelt volna, aki az anyósülésen ül.
Nem jut eszedbe protestáns imádság,
ezért jobb híján mondasz el
egy üdvözlégyet meg egy miatyánkot.
(Kásás lenne a hangod,
hogya fennhangon beszélnél.)

Hogy kipihend magad, rögtönözni kezdesz,
gyázmunkát játszol negyedórán keresztül.
Kinevezel valakiddé egy elképzelt halottat.
Legyen fiatal férfi. Tegyük föl,
csak néhány kósza telefon
kötött össze a megboldogulttal,
de most azt terjeszted,
lélegzetet se tudtál venni nélküle.

Betapasztod a füled, hogy egyedül őt halld.
Előtáncosod volt és zászlóvivőd,
te gyarapítod a művét,
keze munkáját dicsérve meg-megállva.
Öröm az örömben ez az ihlető örökség.
Támaszod lesz a holt, vállára nehezedhetsz,
míg lassan hajszálra ugyanolyan
leszel te is, mint ő volt.

Legszívesebben saját halálhíredet költenéd,
kisajátítva az enyészet birodalmát.
Legyen a hír bájjaid nagyszabású végeladása.
Ráborul a szemfedő a takargatnivalókra,
most legalább nem kell magyaráznod
a makulákkal pöttyözött bizonyítványt.
A tökéletes nihil esztendőit is
kiszínezik helyetted a gyászolók.
A halálhírrrel takarózol,
így pihenhetsz szemhunyasnyit,
ekképp vágod rövidre saját történeted.

Aztán a legjava: hogyan viselkednek
szeretteid a koporsó fölött?
Ennek fényében tiszta képlet lesz a rangsor:
kit milyen polcra helyezünk – visszamenőleg.
(Elég időd van a kéjes gyászmunkára,
míg útba igazítja a fuvarost a rendőr.)

Szuly Gyula

CSAK LASSAN EMÉSSZEN A TÚZ

*„Mondd, mit hiszel, a homousiont
vagy a homousiont?”
„Adjátok fel, barátim, azt az i-t!
Máglyára még egy i betű miatt?”
(Madách)*

Nem adjuk fel az I betűnket,
de mit ér, ha nem visznek miatta
máglyára már? A gyűlölet
bennünk nagyobb lánggal lobogna?
Keresek még egy I betűt,
lehessen valamit nem adni,
ha jönnek értünk fogdmegek.
Csak jól tudom-e, kik vagyunk mi?